

עמ"ת 7119/06/15 - לירן פלט נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עמ"ת 7119-06-15 פלט(עציר) נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 2969/15

בפני	כבוד השופט אלון אינפלד
עורר	לירן פלט (עציר) ע"י ב"כ עו"ד גיא זהבי
נגד	
משיבה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד שגיא אבנעים, פמ"ד

החלטה

האישום והחלטת בית המשפט

1. לפני ערר המדינה על החלטות בית משפט השלום בבאר שבע, מיום 18.5.15, כב' השופט עטר. החלטות, בהן קבע בית משפט השלום כי יש ראיות לכאורה לעבירות המיוחסות לעורר, כי אין נסיבותיו מאפשרות לקבל את חלופת המעצר שהוצעה והורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים.
2. נגד העורר הוגש כתב אישום הנושא חמישה אישומים והמייחס לו עבירות מרמה, קבלת רכוש שהושג בפשע, החזקת נכס החשוד כגנוב, שימוש במסמך מזויף, גניבה, איומים והפרעה לשוטר. ארבעת אישומי המרמה והגניבה עוסקים בשלוש זירות שונות ושלושה הקשרים שונים לגמרי של ביצוע עבירות לכאורה. האישום השלישי והאישום הרביעי קשורים לאותה מערכת נסיבות. האישום החמישי עניינו איום על שוטרים בעת ביצוע חיפוש בבית העורר.
3. הערכת עילת המעצר מבוססת על היקף העבירות שבוצעו לכאורה על פי כתב האישום הנוכחי, המבטאים תכנון ותחכום. כן הסתמך בית משפט השלום על עברו הפלילי של העורר, אותו תיאר כ"מכביד".

ראיות לכאורה וטענות הסנגור

4. יש לציין בפתח הדברים שבית משפט השלום פרט היטב את חומר הראיות בהחלטתו. בית המשפט ציטט מתוך חומר הראיות בהרחבה, והסביר מדוע יש ראיות לכאורה לכל אישום ואישום. הסנגור בעררו, טען מאוד בקצרה בעניין זה, ובדרך כלל לא הצביע על טעויות של ממש בהערכת הראיות אלא טען טענות כלליות. בשים לב לעבודתו הנרחבת והבהירה של בית משפט השלום, אוכל להרשות לעצמי לקצר.

האישום הראשון

5. האישום הראשון, בעיקרו, מבוסס על תלונת המתלונן המתגורר בצפון הארץ. זה מספר כיצד אירח את העורר בביתו, הציג לו את אוצרו הטוב, חפצי ערך של חסידות חב"ד, ובהם "דולרים של הרבי". דולרים, אשר התקבלו מהרבי מלובביץ' באירועים מיוחדים, בהם היה מחלק דולרים למאמינים, חלקם חתומים על ידו. לדולרים אלה מיוחסת קדושה, או ערך סנטימנטלי גדול, וערך השוק שלהם גבוה מאוד. לאחר זמן קצר, נגנב חלק מהאוצר הזה, בפריצה לבית. **טענת המדינה היא כי העורר החזיק בדולרים הגנובים והציע אותם למכירה לבעל חנות לתשמישי קדושה וכן לשליח חב"ד בבאר שבע.** הראיות מבוססות על גרסת המתלונן, ועדויות בעל החנות ושליח חב"ד בבאר שבע, וכן ראיות תומכות. יוער כי שליח חב"ד, ראה את שמו של המתלונן על השטרות שהוצגו לו וביקש לברר מי זה. לאחר שנוצר קשר עם המתלונן, הובהר לו דבר הגניבה. השניים חיפשו את העורר בפייסבוק, על פי השם שנמסר למתלונן, ועם עליית תמונתו של העורר, זיהה אותו שליח חב"ד מבאר שבע. אף בעל חנות חפצי הקדושה זכר בחקירתו את שמו של המתלונן על השטרות, אם כי בעימות שהיה לאחר מכן לא זכר, ואף הציע שם אחר.

6. העורר שינה גרסאותיו, אך בסופו של דבר אישר כי פגש את בעל החנות, וכן פגש עמו רב. לטענתו, על השטרות היה רשום "שפירא" ולא שמו של המתלונן. אולם, טענה זו באה רק לאחר שבעימות אמר בעל החנות שאינו זכר את השם שהיה רשום, ואולי השם הוא "שפירא". מכל מקום, נוכח עדות של שני עדים כי העורר החזיק בשטרות שעליהם שמו של המתלונן, ונוכח השינויים הקיצוניים בגרסאות העורר, קבע בית המשפט שיש ראיות לכאורה.

7. הסנגור בערר טען כי יש סתירות ממשיות בין גרסאות עדי התביעה, אך בדיון לא הצביע על אף סתירה ממשית. זאת, למעט העובדה שבעל החנות, בעת העימות, לא זכר את שם משפחתו של המתלונן ואמר "אולי שפירא", במקום "הלפרין", כפי שזכר בעת הגשת התלונה. אולם, לא יכול להיות ספק כי בעל החנות טעה בעימות, שהרי שליח חב"ד איתר את המתלונן עצמו, על פי שמו הנכון, כפי שראה על השטרות. הסנגור טען עוד כי אופן הזיהוי, היינו על ידי איתור תמונת העורר בפייסבוק, על ידי שני עדי תביעה, אינו יכול להתקבל כזיהוי כדין. אולם, יש לזכור כי מדובר בזיהוי שבוסס בראש ובראשונה על פי שמו של העורר, אשר לאחר מכן הביא לתמונה בפייסבוק. יתרה מזו, לאחר שהעורר הודה בחקירתו כי פגש את בעל החנות והציג לו "דולרים של הרבי" בנוכחות הרב הנוסף, שליח חב"ד, שוב אין שאלה אמיתית של זיהוי, אלא של מהימנות גרסאות הצדדים, כפי שציין בית משפט השלום, בצדק. המסקנה היא, אפוא, **שהראיות מצוינות, ואין ממש בטענות הסנגור.**

האישום השני

8. האישום השני עניינו מעשי מרמה אשר ניסו לעשות מספר עבריינים בקבוצה, במרכזם אחד בשם "אבי", באמצעות שיקים גנובים. זאת, על ידי זיוף של תוכן השיקים, וניסיון לקבל תמורתם כסף מחנות צ'ינג', מחנות חשמל ומרב של בית כנסת. הראיות לאישום זה מבוססות על עדותו של קטין (בעת המעשה) בשם יובל, אשר נשלח לצ'ינג' על ידי אבי עם שיק גנוב שתוכנו זיוף, אך בעל הצ'ינג' הכיר את בעל השיק הגנוב, וכך סוכלה העבירה. לאחר מכן בחנות חשמל, התקשר מראש אבי לבעל החנות, כשהוא מתחזה לבעל

השיק, ואמר שצריך להגיע אדם עם שיק שלו. אז, נכנס יובל לחנות, וקיבל תמורת השיק 10,000 ₪. באירוע שלישי התקשר אבי לרב בית הכנסת, ומסר שיש לו שיק על סך 15,000 ₪ ומתוכו הוא מבקש לתרום 10,000 ₪ לבית הכנסת וביקש מהרב שיקבל ממנו את השיק וייתן לו עודף של 5,000 ₪. הרב כך עשה, אולם לאחר מכן, הצ'ינג' בו מסר הרב את השיק הודיע לו שמדובר בשיק מבוטל, והרב החזיר את הכסף לצ'ינג'.

9. על פי כתב האישום, חלקו של העורר התבטא בכך שהוא קשר קשר עם האחרים, החזיק בפנקס השיקים הגנוב, תכנן כיצד בשיחת הטלפון יוטעה בעל חנות החשמל, הסיח את דעתו של בעל חנות החשמל, בעת ביצוע המרמה, על ידי כך שנכנס ושוחח עמו, ואף הציע את מערכת המרמה עם הרב.

10. הראיות הקושרות את העורר מבוססות בעיקר על עדותו של השותף יובל. ייאמר, כי עדותו כוללת פרטים רבים, המלמדים היטב על מעורבותו של העורר בפרשה, בהם החזקה פיזית של השיקים, נהיגה לקראת ביצוע המעשה ועוד. בית משפט השלום ציין כי עדות זו מחוזקת בפרטים שונים המאומתים על ידי הנפגעים השונים ומצא בכך ראיה לכאורה מספקת.

11. ב"כ העורר טען שיש סתירות בין העדים השונים הנוגעים לפרשה זו, אך לא פירט בערורו סתירות ממשיות. ב"כ העורר אף קבל על כך שבית משפט השלום קבע שיש ראיות לכאורה כי העורר זייף את אחד השיקים בעצמו. אכן בית משפט השלום ציין עובדה זו אגב תיאור כתב האישום, אך מדובר בעובדה שולית, אשר אינה משפיעה על הערכת הראיות בתיק. הטענה המשמעותית היחידה של ב"כ העורר היא כי בפועל המתלוננים אינם מצביעים על העורר, אלא על הקטין ועל אבי. ב"כ העורר אישר כי העורר קיבל סכום מסוים מאותו אבי, אך לדבריו אין מדובר בשום קשר למעשי המרמה של אבי. אין ממש גם בטענה זו, שכן הראיות אינן מבוססות על קישור של העורר באמצעות הנפגעים. העורר מקושר למעשים על ידי העדות של יובל, שהיא עדות מקיפה ומחוזקת. **די בכך כדי להקים ראיות לכאורה, לצורך שלב זה בו אין נדרש בית המשפט לשאלות מהימנות ומשקל.**

האישום השלישי

12. האישום השלישי עניינו מעשה מרמה של העורר, תוך שימוש בכרטיס האשראי של אשתו ללא רשות. העורר קנה שלושה מזרונים במחיר של 5,000 ₪. אשתו של העורר אישרה טלפונית את פרטי כרטיס האשראי שלה, אולם לאחר מכן, כעולה מהראיות, בוטלה העסקה. האישה טענה כי מדובר היה בעסקה שהייתה אמורה להיות בסך 500 ₪ ולאחר שגילתה שחויבה ב-5,000 ₪ ביטלה את העסקה. זו הייתה גם גרסת העורר בחקירתו.

13. טענת המדינה היא כי אין מדובר בטעות. העורר ידע כי מדובר בעסקה של 5,000 ₪ והטעה את בעל החנות או את אשתו. הסגור סבור כי מדובר בסכסוך אזרחי פשוט בו יש ויכוח בין הצדדים אודות טיבה של עסקה שבוצעה. בית משפט השלום קבע שנוכח הבדלי הגרסאות, ביחס למהלך האירועים, יש ראיות לכאורה למרמה.

14. לטעמי, יתכן שלו היה אישום זה עומד לעצמו, אפשר שלא היה מוגש. זאת, משום שעל

פני הדברים, אכן ניתן לסבור כי מדובר בסכסוך הנידון בדרך כלל בבית משפט לתביעות קטנות. יחד עם זאת, התוכן המהותי של טענת בעל החנות מלמד על מרמה מודעת, שכן מדובר בשלושה מזרונים חדשים, שקשה להאמין שמישהו חשב שערכם 500 ₪, לדבריו. העובדה שלא כל טענת מרמה הדדית, בסכסוך אזרחי, מגיעה לדיון פלילי, אינה משום זוטי דברים, אלא משום שלא תמיד ניתן להוכיח כוונת מרמה מעבר לספק סביר. אולם, במקרה זה העדות ברורה, וראוי לראות בעניין זה עניין פלילי. **מכל מקום, בתוך המסכת הכללית, בהחלט ניתן לראות גם את האישום הזה כאישום שיש בו ראיות לכאורה וחיזוק נוסף למסוכנות העורר.**

האישום הרביעי

15. אישום זה מייחס לעורר שותפות במעשה מרמה נוסף כלפי בעל חנות המזרונים, המוזכר באישום השלישי. מעשה, אשר נעשה בשיתוף עם אותו אבי שהיה שותפו באישום השני ועם הקטין יובל המוזכר שם. נטען, כי העורר ואבי התקשרו לבעל חנות המזרונים וביקשו כי יוביל אליהם 5 מזרונים מחנותו ברהט לכתובת מסוימת בישוב עומר. הובטח, כי התשלום יעשה בשיק עם מסירת המזרונים. אחיו של בעל החנות הגיע אל הכתובת והוריד את המזרונים ברחוב, בכניסה לבית מסוים. אדם מסוים שהיה שם אמר לאח כי התשלום יתבצע בכניסה לעומר, שם נמצא האדם המחזיק את השיק. האח נסע לשער היישוב, ובינתיים הקטין יובל ואדם נוסף העמיסו את המזרונים על רכב הובלה אחר, שהובא למקום. בהגעת האח לכניסה לישוב האדם שכיוון אותו לשער ברח מהרכב. אבי והעורר, פנו אל האח ברכבם והציעו לו דרך החלון לשבת עמו בבית קפה, כדי למסור לו את השיק. האח הסכים ונסע אחרי רכבם לתוך עומר, אך העורר ואבי ברחו ממנו ונעלמו.

16. הראיות לתיק זה מצויות, כפי שפירט בית משפט השלום, בעדותו של השותף יובל, שסיפר את כל מהלך המרמה מזווית הראיה שלו. התמונה הזו מושלמת בדברי המתלונן בעל החנות ובעדות של אחיו.

17. הסנגור קובל על כך שלא נעשו למתלונן ולאחיו הליכי זיהוי מקובלים, על מנת לוודא את זהותו של מי ש"עקץ" אותם לכאורה. הסנגור מצביע על כך שהזיהוי נעשה על ידי הצגת תמונה, תוך כדי גביית ההודעה ולא באמצעות מסדר זיהוי כדת. טענת הסנגור היא כי בנסיבות אלה אין ערך לזיהוי. הסנגור שוגה. לכאורה לא היה צורך במסדר זיהוי פורמאלי, שכן יש היכרות בין הצדדים. שכן, האח מציין במפורש כי הוא מכיר את מי שהגיע עם הרכב והציג שיק ואז נעלם, שכן, מדובר במי שקנה מזרונים בחנות מספר פעמים. גם בעל החנות עצמו מציין כי מדובר במי שקנה מזרונים בחנות מספר פעמים. העורר עצמו אינו מכחיש כי ביצע עסקאות לקניית מזרונים בחנות, לפחות פעמיים, כעולה מהעיונות בינו לבין בעל החנות.

18. הסנגור טוען עוד כי יום לאחר המרמה, לכאורה, ניסה בעל החנות לחייב את כרטיס האשראי של העורר. דבר זה, לפי הסנגור, מעורר חשש ביחס למהימנותו. לטעמי, יתכן שיש לסנגור שאלה מעניינת לחקירה נגדית, אך הדבר כשלעצמו אינו מעורר ספק במהימנות, בוודאי שלא במידה המחייבת קביעת כרסום כבר בשלב הראיות לכאורה. זאת, במיוחד, בהתחשב בכך שטענות בעל החנות ואחיו מגובות, לכאורה, בעדות שותף, אשר העיד על כל המעשה, יובל. שותף, שהעורר טוען שכלל אינו מכיר. **לפיכך, יש לקבוע כי אף הראיות לאישום זה מבוססות היטב.**

האישום החמישי

19. אישום זה עוסק בטענה כי העורר איים על שוטרים בעת שנערך חיפוש בביתו על פי צו, בכוונה להכשילם במעשיהם. לפי כתב האישום, בתגובה לחיפוש, איים העורר כי להבא יפרוץ לבתים של שוטרים, וכן ציין באיום כי קצין המודיעין מתגורר בסמוך אליו. הראיות מבוססות על עדויות השוטרים.

20. טענת הסנגור נגד הראיות כאן היא כי החיפוש צולם על ידי אשת העורר "קומפלט", ואף שנשמעים השוטרים מגיבים לאיום, בפועל אין העורר מאיים כלל. אציין כי לא הצלחתי לראות את הסרט, עקב תקלה כלשהי. אולם, הצלחתי לראות בהחלט כי הסרט אינו מצלם האירוע "קומפלט" כטענת הסנגור, אלא מתחיל באמצע, כאשר השוטרים כבר היו עסוקים בחיפוש. התחלת הצילום מאמצע האירוע עולה גם מדברי השוטרים וגם מדו"ח הצפייה. אכן, גם בדו"ח הצפייה, מציין הצוער ניר כי אינו שומע איומים. אולם, עיון בדברי השוטרים מלמד כי דברי האיום נאמרו בתחילת הדברים, ולא למצלמה. **לפיכך, אין קושיה על גרסת השוטרים, גרסתם מקימה ראייה לכאורה ואין שגיאה בהחלטת בית המשפט.**

סיכום שאלת הראיות

21. נוכח כל האמור, יש לקבוע כי יש ראיות טובות לכל האמור בכתב האישום.

22. מעבר לכך, יאמר כי העיון בחומר הראיות מגלה כי האישומים קשורים זה בזה במישור המהותי. לחלקם עדים משותפים, לחלקם שותפים משותפים וכל המעשים נחקרו, בשלב האחרון לפחות, כפרשה אחת. לא אקבע מסמרות בשאלה אם ראוי לפצל את כתב האישום והדבר תלוי בהחלטת בית משפט השלום. אולם, על פני הדברים, עמדת המדינה שבחרה לאחד מובנת. מכל מקום, מן הראוי, בהערכת המסוכנות, להשקיף על כל האישומים כאחד.

עילת המעצר ושלילת חלופה

23. בית משפט השלום קבע כי עילת המעצר נובעת מכך שמדובר, לכאורה, בהתארגנות בהקיף ניכר ובתחכום, אשר לעצמם מקימים עילת מעצר נגד העורר. עוד הצביע בית משפט השלום על העבר הפלילי של העורר וכן שקל שיקול נוסף והוא ההתחמקות מהמשטרה במשך תקופה מסוימת. התחמקות, המקימה עילה של חשש להימלטות מאימת הדין.

24. בית משפט השלום שלל את האפשרות לחלופת מעצר בתל אביב, משום שההצעה שהוצעה לפניו כללה פיקוח על ידי חמותו של העורר ואשתו בלבד. הובהר, כי חמותו של העורר עובדת במשך היום והחלופה תישען על האישה. בית משפט סבר כי לא ראוי לסמוך על אשת העורר, הן משום שנחקרה במסגרת פרשה זו והן משום התנהלותה במסגרת האישום החמישי בו נכחה. לעניין חמותו של העורר - בית המשפט לא התרשם כי היא מעורה בחייו ומכל מקום, כאמור, אין היא יכולה לשמור עליו במשך היום.

25. לסנגור מספר טענות כנגד ההחלטה בעניין החלופה. הסנגור מצביע על כך שמעורבים אחרים שנחקרו

בתיק לא נעצרו עד תום ההליכים וחלקם כבר נשפטו. כן ציין הסנגור כי עברו הפלילי של העורר הוא רחוק, ומדובר בעבירות שנעברו בשנת 2007, בגין נשפט בשנת 2011. עוד טען הסנגור כי שגה בית המשפט כאשר קבע שהעורר התחמק מאימת הדין, שכן הוא נחקר מספר פעמים. לעניין החלופה עצמה - סבר הסנגור כי אם בית המשפט לא התרשם מהחלופה ניתן היה להזמין תסקיר. לחלופין, הציע הסנגור כי העורר ישהה בבית הוריו המתגוררים בבאר שבע ואשר שימשו כמפקחיו בעבר.

26. אני מסכים לגמרי עם בית משפט השלום כי מכלול המעשים המתואר בכתב האישום מלמד על מי שמבצע עבירות בתכנון, בתחכום, בתיאום עם אחרים ובתעוזה רבה. **עילת המעצר מובהקת, ודי בכתב האישום לעצמו כדי לחייב מעצר, בהעדר חלופה טובה.** מעבר לכך, העבר הפלילי של העורר כולל עבירות רכוש ואלימות ובין השאר, 2 עבירות של הפרת הוראה חוקית, עבירות תקיפת שוטר ואיומים. למרות חלוף הזמן, מתקבלת תמונה של מי שיש להיזהר מאוד בטרם ינתן בו אמון, על ידי קביעה של חלופת מעצר. לעניין השותפים, הבהיר התובע כי אבי כבר נשפט, יובל אסיר בעניין אחר, ויתר המעורבים הם בעלי חלק קטן משמעותית במעשי המרמה. הסנגור לא הצביע על שגיאה בטיעון זה.

27. כאמור, בית משפט השלום שקל שיקולי הימלטות מאימת הדין. בתשובות משלימות של באי כוח הצדדים, לאחר הדיון, הוברר כי צדק הסנגור, אשר ציין כי העורר נחקר מספר פעמים מאז ביצוע עיקר העבירות, וניתן היה לעצור אותו מוקדם יותר. הפרקליטות הבהירה כי הוחלט במודע בשלב הראשון שלא לעצור. זאת, מתוך תקווה כי המתלונן של האישום הראשון יצליח במו"מ עם העורר יקבל בחזרה חלק מהרכוש שנגנב, נוכח הערך הסנטימנטלי המשמעותי עבור המתלונן. הסנגור סבור כי החלטה זו של המשטרה מלמדת כי המדינה אינה מייחסת מסוכנות רבה לעורר, שאלמלא כן, היה נעצר קודם לכן, ולא הייתה משתהה בשל שיקול כזה.

28. מצב עובדתי זה לא היה מונח בפני בית משפט השלום, אשר הניח, כטענת המדינה כי במשך חודשים העורר התחמק מאימת הדין וראה בכך, בצדק, חיזוק משמעותי לעילת המעצר. **מתברר כי בית משפט השלום הוטעה (בשגגה) בהקשר לשיקול ההימלטות.** כאשר שיקול זה הוסר ממערכת השיקולים, הרי שהאפשרות לבחון חלופה קלה מעט יותר. עוד יש לציין כי ההחלטה של המשטרה שלא לעצור במשך התקופה אכן יש בה משום הבעת עמדה מסוימת ביחס לעצמת המסוכנות. אמנם, עמדה זו אינה מחייבת את הפרקליטות ולא את בית המשפט, אך עדיין יש להתנהלות הרשות משקל מסוים בשיקולים אם להורות על חלופה. יתכן, שלו היה מונח המידע המלא לפני בית משפט השלום, היה קובע איזון אחר. הדבר חשוב, שכן גם בתנאים הנוכחיים נכון היה בית המשפט השלום לבחון חלופה. כל שכן שנכון היה לעשות כן לאחר הסרת הפרמטר השגוי משיקוליו.

29. בעניין חלופת המעצר שהוצעה - אני מסכים עם בית משפט השלום **שלא ניתן לראות באשת העורר מפקחת ראויה.** נראה מדו"חות השוטרים באישום החמישי, כי אשת העורר הטעתה השוטרים, כאשר אמרה שהעורר בשירותים, כאשר הוא לא היה שם. יש גם מקום לחשד בדבר מעורבותה באישום השלישי. לטעמי, די בספיקות אלה כדי לשלול אותה כמפקחת.

30. לעניין חמותו של העורר - כאשר מדובר במי שאינה יכולה לשמור כל היום, הרי שבדאי שלא תוכל לשמש כמפקחת יחידה. לטעמי, העובדה כי החמות אינה מעורה בחייו של העורר, כשיקול לעצמו, אינה יכולה לפסול אותה כמפקחת מכל וכול. לטעמי, יש לייחס לשיקול זה משקל נמוך בהרבה ממה שייחס לו בית

משפט השלום. זאת, אף אם יש לדבר משקל מסוים. לכן, נוכח הפרמטרים החדשים, יתכן שיש לשקול אפשרות של חלופת מעצר, בו משתתפת גם חמותו של העורר, אם אינה מפקחת יחידה. עם זאת, מובהר כי עצמת המסוכנות, בשים לב לעבר הפלילי, מחייבת חלופת מעצר הכוללת פיקוח הדוק, במשך כל שעות היממה.

31. ההצעה לקיים חלופת מעצר בבית ההורים בבאר שבע אינה יכולה להתקבל. בשים לב לכך שמדובר באזור בו בוצעו העבירות. מן הראוי שחלופת המעצר תהיה רחוקה מבאר שבע ומחוץ לאזור הדרום בכלל. מעבר לכך, יש לשים לב לעדות השותף יובל, ממנה משתמע כי העורר ניצל את בית הוריו ושם החזיק את השיקים הגנובים. הדבר אינו מעיד על ידיעתם חלילה, אך הדבר מחזק המסקנה שיש להרחיק את העורר מסביבתו הטבעית.

32. בשים לב לעברו הפלילי של העורר והעובדה כי מדובר בעבירות שנעשו עם מעורבים אחרים, וכי לעורר זיקה גם לחו"ל, כעולה מהודעותיו, הרי בכל מקרה לא ראוי להורות על חלופת מעצר ללא תסקיר מעצר, אשר יבחן אם ראוי העורר לאמון ויבחן גם את החלופה הקונקרטית המוצעת.

התוצאה

הערר בעיקרו נדחה. הראיות טובות. החלטת בית משפט השלום, כי העורר עצור עד תום ההליכים, במקומה עומדת.

אולם, נוכח כל האמור לעיל, ובמיוחד לאחר שהוברר שהנאשם לא נמלט מאימת הדין, אין לשלול כל חלופה. אם יהיה בידי הסנגור להציע חלופת מעצר מפוקחת היטב, עם ערבים טובים, בריחוק מהדרום, עם ערבויות כלכליות משמעותיות, יגיש הצעתו לבית משפט השלום. אם בית משפט השלום יסבור שיש תוחלת להצעת החלופה, יבדוק החלופה בעזרת שירות המבחן ולאחר מכן, ייתן את החלטתו, כחכמתו. כן ישקול בית המשפט, בהתאם לטיב החלופה שתוצע, תסקיר המעצר ויתר הנתונים, אם נכון להורות על "מעצר בפיקוח אלקטרוני" בהתאם לחוק החדש שנכנס לתוקפו בימים אלה.

ניתנה היום, ל' סיוון תשע"ה, 17 יוני 2015, בנוכחות העורר,
ב"כ עו"ד זהבי, והתובע עו"ד אבנעים.